

visning; men imidlertid var det Exempel paa Lovens Ubrugelighed, han ansøgte, høist uheldigt, thi det viste, at han ikke rigtig havde læst den Paragraf, hvormed der var Tale. Det ærede Medlem talte om, at det var meningsløst, at det i § 19 henvises til Overtrædelser af § 5, som Noget, der kunde beviste Paatale efter Sagteterens Begjæring; thi sagde det ærede Medlem, § 5 kunde ikke forstaaes anderledes, end at den kun indeholdt et Forbud imod at fraskrive sig den efter §§ 2—4 Jordbrugeren tilkommende Ret ved nogen Kontrakt. Nu vil jeg bede de ærede Medlemmer se paa § 5 og se, om der er Anledning til at finde den Mening der, som det ærede Medlem har fundet. Der staar nemlig i § 5: „Den Jordbrugeren tilkommende Ret kan ikke indskrænkes ved nogen Kontrakt. Overtrædelse af denne Ret fra Jordbrugeren Side straffes som ulovlig Sagt.“ Men nu vil dog vel ikke noget Menneske kunne falde paa, at det skulde straffes som ulovlig Sagt, naar f. Ex. en Eier af Fæstegods gik hen og lod Fæstlerne fraskrive sig Sagtretten ved Kontrakt (Vægenidahl: Det var heller ikke Meningen.) So, saaledes udtalte dog det ærede Medlem sig. Henvisningen i § 19 til § 5 er der fuldkommen god Mening i, og af den Grund, det er jeg overbevist om, ville vi ikke saa Loven tilbage; men ganske vist vilde, hvis de Tanker, det ærede Medlem var saa god at udvikle for os, kom ind i Loven, vi da kunne være sikre paa at faa Loven tilbage; thi jeg vil gjøre opmærksom paa, at saaledes som de Herrer have stillet deres Endringsforslag Nr. 20 og Nr. 23, kunne de ikke bruges. Naar de nemlig ifølge Forslaget under Nr. 20 ville have det første Stykke af § 19 affattet saaledes, at det skal hedde: „Overtrædelser af nærværende Lovs Bestemmelser behandles som offentlige Politisager, forsaavidt de ikke efter den hidtil bestaaende Lovgivning ere Gjenstand for privat Forsøgning“ — hvilken Bestemmelse nu i og for sig er ganske klar — saa maa det dog erkendes at være ganske behydeligt, at man i Forslaget under Nr. 23 beholder som gjældende Lov for Fremtiden det første — jeg kan ikke sige Punktum — men Komma af § 35 i Forordningen af 20de Mai 1840, der

gaar ud paa, at Overtrædelser af Sagtlovgivningen skulde være Gjenstand for privat Forsøgning; thi vi saa allsaa her i en Lov to Bestemmelser, hvoraf den ene siger, at Overtrædelser af Sagtlovgivningen skulde være Gjenstand dels for privat, dels for offentlig Paatale, men tillige en anden, der siger, at de skulde udelukkende være Gjenstand for privat Forsøgning. Men selv om man forkaster Forslaget under Nr. 23, og kun beholder den Regel, som er opstillet i Forslaget under Nr. 20, saa vil jeg spørge de ærede Forslagsstillere, hvoriledes de ville anse det for muligt at anvende denne Bestemmelse, naar i den følgende § 20 alle de i den tidligere Lovgivning indeholdte Bestemmelser indeholdende de nærmere Regler angaaende Paataalen udtrykkelig ophæves. Det vil dog i alt Fald se høist besynderligt ud, at man siger, at Sagtforseelser skulde behandles efter den hidtil gjældende Lovgivning, og at man saa i samme Mandedræt ophæver alle disse ældre Bestemmelser; men det er jo netop det, hvorpaa Endringsforslaget Nr. 20 gaar ud. De ærede Forslagsstillere ville, hvis deres Forslag vedtages, ikke være istand til at paavise, hvem der i et givet Tilfælde skal optræde som privat Klager; thi de Lovbestemmelser, der for Tiden gives derom i Forordningen af 1840 §§ 13, 19 og 35, og i Loven af 1851 §§ 17—19, blive jo ophævede ved Lovforslagets § 20. Nu er det vel saa, at de Herrer Forslagsstillere kunne svare mig derpaa: Ja, der kommer en Bestemmelse senere i § 20, der siger, at de tidligere Lovbestemmelser kun skulde være ophævede, forsaavidt der ikke er henvist til dem, og i Endringsforslag Nr. 20 henvises jo til den hidtil bestaaende Lovgivning. Men saa vilde jeg dog have anset det rigtigt, om de Herrer, ligesom Udvalget, havde søgt at samle den nugældende Rets Bestemmelser i dette Lovforslag for ogsaa i Henseende til Regler om Paatale at gjøre det brugbart for hele den store Kreds af Mennesker, som maa have Interesse af at kjende Loven. Jeg beklager meget, at man ikke har optaget nogle saa Paragrafer i Loven, som kunde have gjort det muligt for dem, der interessere sig for Sagten, af dette Lovforslag